

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 436/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., село ..., кога заступа пуномоћник Драшко Петров, адвокат из ..., против тужене Општине Сурдулица – Општинска управа, коју заступа законски заступник Општинско правобранилаштво у Сурдулици, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3085/17 од 04.07.2019. године, у седници већа одржаној 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3085/17 од 04.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сурдулици П1 235/2016 од 15.03.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се пониште као незаконита решења начелника Општинске управе, Општина Сурдулица број ...-.../...-... од 03.12.2013. године и број ...-.../...-... од 23.12.2013. године, те наложи туженој да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада, као и да му накнади трошкове поступка. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3085/17 од 04.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Основног суда у Сурдулици П1 235/2016 од 15.03.2017. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...87/18), па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чана 374. тав 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У

поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку која је била или могла бити од значаја за правилност одлуке, па нема ни битне повреде поступка из члана 374. став 1 ЗПП на коју се неосновано ревизијом указује, при чему другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода који су од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код тужене на пословима ... у Одељењу за ... . Тужена је дана 19.02.2013. године донела Правилник о унутрашњој организацији радних места Општине Сурдулица број ...-.../...-... од 21.05.2013. године, којим је смањен број извршилаца на пословима ... и уместо два извршиоца за те послове је предвиђен један извршилац. Даном 24.07.2013. године тужена је донела решење којим је тужилац остао нераспоређен из разлога што је број извршилаца на наведеном радном месту смањен са два на један. Приликом доношења решења о нераспоређивању и одлуке који је од два извршиоца вишак, тужена је применила првенствено критеријум резултата рада, па како су оба извршиоца оцењена оценом „не задовољава“ тужена је применила критеријум „имовно стање“ запосленог и након тога је одлучила и донела решење да је тужилац тај који је остао нераспоређен. Тужилац није оспоравао законитост тог решења те је исто постало коначно. Како није постојало ниједно упражњено радно место које би одговарало стручној спреми тужиоца, који је по струци конобар са трећим степеном стручне спреме, а тиме ни могућност да се тужилац распореди на друго радно место код тужене, начелник тужене Општинске управе се дописом од 06.08.2013. године обратио Националној служби за запошљавање-испостава Сурдулица и Туристичкој организацији Општине Сурдулица, али ни код њих није било слободних радних места за тужиоца. Оспореним решењем тужене од 03.12.2013. године, утврђено је да тужиоцу престаје радни однос 03.12.2013. године, јер му се није могло обезбедити радно место у истом или другом државном органу које би одговарало његовој стручној спреми и утврђено му је право на исплату отпремнине у износу од 99.413,77 динара. Решењем тужене од 23.12.2013. године одбијен је као неоснован приговор тужиоца изјављен против решења од 03.12.2013. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови закључили да је тужиоцу оспореним решењима законито престао радни однос будући да није постојала могућност да се распореди на друго радно место које одговара његовој стручној спреми у истом или другом органу, након што је донето правноснажно и коначно решење о утврђивању статуса тужиоца као нераспоређеног у поступку рационализације броја запослених.

По оцени Врховног касационог суда, нижестепени судови су правилно применили материјално право из члана 64, 64а став 2. тачка 6 и члана 65. став 1. и 4. Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“, бр. 48/91...23/13) када су одбили тужбени захтев да се пониште као незаконита решења тужене којима је тужиоцу престао радни однос услед насталих организационих промена и тужена обавезе да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада. Наиме, у поступку рационализације броја запослених тужена је Правилником о унутрашњој организацији смањила број извршилаца на пословима доставне службе, на којим пословима је радио тужилац, са два на један. С обзиром да је тужена након

спроведеног поступка донела решење којим је тужилац остао нераспоређен, против кога тужилац није изјављивао правни лек, наведена одлука је коначна и као таква релевантна за оцену законитости побијаног решења о престанку радног односа. Како се тужиоцу након утврђивања статуса нераспоређеног радника није могло обезбедити радно место у истом или другом државном органу, решење о престанку радног односа је законито.

Имајући у виду да се наводима ревизије понављају наводи тужиоца који су без успеха истицани у жалби и о којима је другостепени суд дао правилне и законите разлоге, које прихвата и Врховни касациони суд, то се овим наводима не доводи у сумњу правилност и законитост донетих нижестепених одлука.

С обзиром да је одбијен захтев да се пониште као незаконита решења тужене којима је тужиоцу престао радни однос, није било основа да се туженој наложи да тужиоца врати на рад и призна му сва права по основу рада сходно члану 191. Закона о раду.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић